Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

8 Haziran 2012
Sayı: 168

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Grevin yolu görününce grev yasağı geldi!
Sadece yasalar değil, tüm siyasi sistem işçi düşmanı
Havayolu çalışanlarının haklı mücadelesini destekliyoruz

Çalıştıkları sivil havacılık işkolunun grev kapsamına karşı çıkmak için mücadele eden THY çalışanları işten çıkarıldı. Sivil havacılakta 35 bin civarında çalışan var. 15 bine yakını, Hava-İş sendikasında örgütlü. Türk Hava Yolları ile sendika arasında yapılması gereken toplu iş sözleşmesi 18 aydır yapılamıyor. Yine THY Teknik'teki sözleşme ise 12 aydır bekliyor. Sendika, ortalama yüzde 14 zam istiyor ancak yönetim yüzde 3 teklif ediyor. Uyuşmazlık zaptı tutulan sözleşmede, hakem heyeti de uzlaştıramazsa, önümüzdeki günlerde grev kararı alınacaktı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Tam bu esnada, bir AKP milletvekilinin önerisi ile araçların cadde ve sokaklara park edilmesi, korsan taksiciliğe ilişkin düzenlemeler içeren bir yasaya, Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nun 29'uncu maddesi, "Banka ve noterlik hizmetleri ile havacılık hizmetlerinde grev yapılamaz" olarak değiştirilmesi eklendi. Cumhurbaşkanı da jet hızıyla onayladı.

Havacılık işkolu, artık çok önemli, kârlı ve canlı bir işkolu olması nedeniyle hükümetin kasasını dolduruyor. Bunu kendileri söylüyor. O halde neden çalışanların ücretlerine, çalışma koşullarına, sosyal haklarına iyileştirme getirilmiyor da işçinin en önemli mücadele aracı olan greve yasak getiriliyor? Genel müdüründen bakanına, başbakandan cumhurbaşkanına, hepsi birden bire hemfikir olmadı. Hükümetin de ötesinde, kâr düzenin gerçek yüzü, işçinin karşısında açıkça ortaya çıktı. Başbakanın hemen "THY halka açık bir şirket, yönetim gereğini yaptı" demesi; hisse senedi sahiplerini, bu senetlerle borsada vurgun yapanları, bunlar üzerinden para kazanan bankacıları düşünmek zorundayız demeye geliyor. Kasalarını dolduran, ekonomilerini çeviren, bütün işleri yapan çalışanlara en küçük bir hak vermek istemiyorlar.

Oysa THY çalışanları, değil fazladan istek, aynı işkolunda çalışanlarla aynı haklara bile sahip değil. Uluslararası standartlara göre iki uçuş arasındaki dinlenme süresi 12 saat, bu süre İstanbul'da 10, diğer meydanlarda 8 saat. Ayda en az 80 saat çalışılıyor, aynı seviyedeki havayollarında bu süre ortalama 50 saat. Kilo ve boy ölçüleri nedeniyle işten atılıyorlar. THY çalışanları, Avrupa'da en düşük ücret alanlar sırasında üçüncü.

Şimdi grev yasağıyla çalışanların hakları daha da gerileyebilir. Hakkı varken grev yapan işçiyi hemen işten atan ve hükümetten destek bulan yönetim, artık çok daha rahat hareket edecek.

Başbakan, "uzun süreli grevin bedelini millet öder" diyerek havacılık işkolulunun stratejik olduğunu bu nedenle grevin ülkedeki çöküşün habercisi olacağını söylüyor. Zaten ne zaman çalışanlar zam istese, hak arasa ülke çökme tehlikesi geçiriyor! Patronlar çalar çırpar, kasalarını doldurur, vergi ödemez, rüşvet verir, işyeri batırır, fabrika kapatır, hayali ihracat yapar, ülkeye bir zarar gelmez, üstüne üstlük af çıkar, çalışan hak ister, ekonomi batma tehlikesi geçirir! Eğer gerçek buysa tüm hesaplar açıklansın, bakalım gerçekten öyle mi? İki günde, tüm iş durmadığı halde 2 milyon dolar zarar ediyorsa, kim bilir günlük kâr ne kadar, açıklansın. Neden işçiye zam verilmiyor, bilelim. Yöneticilerin hesap defterlerini sır gibi saklamaları boşuna değil!

THY çalışanları, haklarını korumak için mücadeleye davam ediyor. Onların mücadelelerine dayanışmamızı iletiyoruz. Hükümetin, dünyanın hiçbir yerinde yasağının olmadığı bir işkoluna getirdiği yasak, önümüzdeki günlerde diğer işçi mücadelelerine de benzer saldırılar olacağının bir habercisi. Bu nedenle THY çalışanlarının mücadelesi tüm işçi sınıfı için önemli. (05.06.2012)

Emekçinin Gündemi

Kadın bedeni üzerinden siyaset

Aralarında ilköğretim öğrencisi çocuklarında olduğu 34 Kürdün öldürülmesinin hesabını 5 aydır vermeyen başbakan, gerici fikirler ortaya atarak, zaman kazanmaya ve gündemi değiştirmeye çalışıyor.

Bizzat başbakanın yürüttüğü bu siyaset, ona yaranmak başta olmak üzere başka niyetlerle de olsa söz söyleyen iktidar partisi mensuplarının ne kadar gerici ve cinsiyetçi olduklarını gözler önüne serdi.

Güya çocuk doktoru olan sağlık bakanı, dalkavuklukta en önde giden Ankara belediye başkanı en çok rezil olanlardan. Kadınlar, onları asla unutmayacak.

“Kürtaj yaptıran cinayet işliyor” denmesiyle başlayan lafazanlık, 12 Eylül yasalarının kaldırılmasına geldi. Doğan çocuklarını yaşatamayan, öksüz yurtlarında veya ıslahevinde kendine emanet edilen çocukları döven, tecavüz eden, fuhuş için satan görevlileriyle devlet, güya doğmamış ceninin hakkını koruyor!

Hükümetin kadın bedeni üzerinden siyaset yapmaya başlaması, çaresizliğinin, bir işareti. Siyasi iktidarlar ne zaman sıkışsa, böyle saçmalamaya başlar. Erdoğan bu konuda şampiyon olan Özal'ı geçecek gibi görünüyor.

Nitekim Özal, 1980'lerde ülke ekonomik krizle kıvranırken, basın yoluyla önemli bir açıklama yapacağını duyurmuş herkes televizyonun başında açıklama beklemişti. Özal'ın söylediği ise adı sanı bilinmeyen bir Türk doktorun, zakkum çiçeğinden kansere ilaç keşfettiği olmuştu.

Erdoğan'ın ustalık dönemi de tam usta işi oluyor! Gündemi değiştirmede, kitleleri oyalamada, gerçek sorunları hakaret ve sataşmalarla gözden uzaklaştırmada “ustalık” gösteriyor.

Bir emekçi iş istediğinde, hakkını istediğinde “her şey devletten beklenmesin” deniyor, devlet her şeye müdahale etmez lafı ağızdan düşmüyor, devlet kadının doğurup

doğurmayacağına neden müdahale ediyor?

Bunun yaşam hakkının savunulmasıyla zerre kadar ilgisi yok. Öyle olsaydı önce kadının yaşam hakkı korunurdu. Her hafta neredeyse 5 kadın öldürülmeye devam ediliyor. Bir çok aile kız çocuk istemediği için kadın, mecburen ya kürtaj oluyor ya da yeniden doğuruyor.

Bunun adına da nüfus politikası denmesi aynı derecede çirkin. Türk ya da başka bir etnik kökeni sürdürmek neden kadının görevi olsun? Politikacılar ya da birileri milliyet hesabı yapıyor diye niye kadınlar doğurmak zorunda?

Kadın bedeni üzerinden sürdürülen her tür siyaset, kadının politikacıların gözünde kendi bedeni ve yaşamı üzerinde tek söz sahibi olan bir insan değil şu veya bu iş için kullanılacak bir malzeme gibi görüldüğünü anlatıyor.

Üstelik bu siyaseti, bahsedilen konularda hiçbir deneyim yaşamamış ve yaşamayacak olan erkek politikacıların yapması daha da iğrenç. Hükümetin tek kadın bakanı, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı, ağzını bile açmadı. Diyanet bile fetva verdi. Cumhuriyet tarihinde Diyanet'ten bu konuda çıkan üçüncü fetva: İlki 1954'te Demokrat Parti, diğeri 1983 askeri darbe döneminde oldu bir de şimdi. Güya 12 Eylül uygulamalarına karşılar ama yaptıkları aynı.

Kendi bedeni ve yaşamına ilişkin aldığı karar nedeniyle kadını cinayet işlemekle suçlayan siyasetçiler, ülkeye “ileri demokrasi” getirdiklerini söylüyorlar. Kadını aşağılayan toplumsal cinsiyetçilik, işte bu siyasetçilerin sürdürmek için canla başla hizmet verdikleri, “ustalık” gösterdikleri bu düzen sayesinde sürüyor.

Kadın, kendi bedeni üzerinde tek söz sahibidir. Tıpkı erkek gibi. Hiç kimse bir kadına bedenini, cinsiyetini, doğurma yeteneğini nasıl kullanacağına ilişkin emir ve yasak getiremez. (04.06.12)

Kamuda düşük zammın nedeni

Anayasa değişikliği ve ona bağlı olarak çıkarılan kamu sendikaları yasasına uygun olarak yapılan ilk toplu sözleşme, tüm bu yasalarla, hükümetin elinin ne kadar güçlendiği gösterdi. Tüm yasal değişiklikler, hak almaya değil, hak kısıtlamaya yaradı.

Önceki yasadaki toplu görüşme yerine getirilen toplu sözleşmenin ne kadar göstermelik olduğu netleşti. Çünkü memurlara grev hakkı tanınmadığı gibi son sözü, 12 Eylül döneminin Yüksek Hakem Kurulu benzeri, bir kurul söyledi. Yine tıpkı 12 Eylül döneminde olduğu gibi, bu kurulun çoğunluğu hükümet tarafından oluşturulduğu gibi kararlarına da itiraz hakkı yok.

Anayasa değişikliği halk oylaması dönemi, şimdi yaşanılanların habercisiydi. Elbette başta Memur-Sen olmak üzere tüm "evet"çiler ve "yetmez ama evetçiler"in sorumluluğu büyük.

O dönemde emekli memurlara toplu sözleşme hakkından bahsediliyordu, ne oldu? Güya isteyen iki sendikaya üye olacaktı, grevin önündeki engeller kaldırılacaktı!

AKP'nın kısa sürede iktidara hazırlandığı dönemde diğer burjuva partileri çok yıpranmıştı. Emekçi kitleleri denetim altında tutmayı başaramıyorlardı. Düzen boşluk istemez, bu nedenle ANAP, DYP ve Refah Partisi'nden, denenmiş, sınanmış ve bağlılıklarını kanıtlamış politikacılar bir araya getirilerek, büyük sermayeye hizmet vermek üzere AKP hazırlandı.

Şimdi AKP hizmet vermeye devam ediyor. Durmadan yasalar çıkıyor, kurumlarda, uygulamalarda değişiklikler yapılıyor.

Ancak bazı şeyler hep aynı kalıyor. Sözde rahatsız oldukları YÖK, YHK, KİK, RTÜK, HSYK ve benzeri kurumların, sadece yöneticileri değiştirildi, benzeri yetki ve etkiyle çalışmaya devam ediyorlar. AKP'nin bu kurumlardan rahatsızlığı, kendisi hakim olduğunda bitti.

Kamu emekçilerinin sözleşmesini kararlaştıran Uzlaştırma Kurulu, 5 sendikacıdan 6 hükümetin atadığı kişiden oluşuyor. Son sözü başkanın söylediği kurulda, sendikacılar konu mankeni. Böylece hükümet zammı kendisinin belirlemediğini, sözde konunun uzmanı bir kurul tarafından belirlendiğini söyleme uyanıklığını gösterebiliyor.

Grev hakkının olmadığı bir sendika yasasından ve toplu sözleşmeden başka bir şey beklenemez. Zaten memura verilecek zam, daha yıl başında, bütçe hazırlanırken hükümet tarafından belirlenmişti.

Her fırsatta, memuru enflasyona ezdirmedik diyen hükümet, beş ay sonra, bu yıl için % 4+4, gelecek yıl içinse %3+3 verdi. İlgili bakan, "yıl sonunda enflasyon farkını da ödeyeceğiz" diye ekledi. İşte böylece memur enflasyona ezdirilmiyor!

Bir çok kamu çalışanı, ilk sözleşme olması ve hükümete yakın bir sendikanın görüşmeyi sürdürmesi nedeniyle umutluydu. Daha mücadeleci olanlar, 23 Mayıs'ta sendikalarının çağrısına uyup iş bıraktılar, alanlara çıktılar, taleplerini haykırdılar. Kamu emekçileri, örgütlerinin çağrısına karşılık verdiler ama sendikacılar gerekeni, yeterince yapmadılar.

Bürokratlar hem emekçilerin gücünü bölmek hem de kendi koltuklarını korumak için mücadeleyi birleştirmediler.

Hükümet, sendika bürokratlarından aldığı bu cesaretle yarım puandan fazla geri adım atmadı. Daha görüşme sürecinde bu dağınıklığı bilen hükümet, zaten teklifini düşük tutmuştu, bürokratların Uzlaşma Kurulu'ndan çekilmemesi de hükümete bir tür destek anlamına geldi. Üstelik Memur-Sen'in siyasi olarak bağlı olduğu AKP'nin yıpranmaması için sıfır zamma bile razı olma tavrı biliniyorken.

Buna rağmen kamu emekçileri bir günlük mücadele ile az bir kazanç elde ettiler ama mücadele devam ettirilmedi.

Türkiye ekonomisi, resmi rakamlar ve ağızlara göre hala büyümeye devam ediyor. Kişi başına düşen milli gelirin 10 bin doları bulduğu söyleniyor. Bu da aylık 1.500 lira civarında ücret demek ama memurların önemli bir kısmı bu ücretin altında maaş alıyor.

Öte yandan, hükümetin çevresinde yeni zenginler türedi ve sayıları 5 milyonu geçmeyen bu kesim, milli gelirin %60'ına el koyuyorlar. Geriye kalan 70 milyon, gelirin %40'ını paylaşıyor. Bunun içinden ücretliye düşen pay çok daha az. Emekçiler, daha iyi yaşamayı hak ediyor ve bunu sağlayacak güçleri vardır. (04.06.2012)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Temsilcilik seçiminde olan bitenlerin genel değerlendirmesi

Bir sendikada demokrasinin uygulanıp uygulanmadığının cevabı, işyerlerinde işçilerin, temsilcilerini özgürce seçme ortamlarının olup olmadığına bağlıdır. Eğer işçiler, iradelerini ifade edemiyorlarsa ve örgütlenmeden yoksunsalar, işveren ve sendika bürokratlarının müdahalesi varsa, biliniz ki o sendikanın işleyişinde hileli yöntemler vardır.

Dışarıdan görünen DİSK, diğer sendikalardan farklıdır. İçine girildiğinde ise herkesin aklına gelebilecek her türlü düzenbazlığı, üçkâğıtçılığı görebiliyorsun.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen işçiler, aday olacaklarını söylediler. Sonuçta bir işçinin önderliğinde altı işçinin onayıyla bir liste ortaya çıktı.

İlk önce temsilcilik konusunda bilinçli ve politik işçilerden yardım istediler. Yapılan toplantıda politik işçiler, aday olan işçilere, nasıl bir temsilcilik veya sendikacılık düşündüklerini sordular. Cevap mevcut temsilcilerin yaptıklarından, şubeden rahatsız oldukları, bundan dolayı aday oldukları idi.

Politik işçilere göre ise bu liste yetersizdi. Bu hali ile mevcut temsilcilerden farkınız olmayacak, işveren ile sendika bürokratlarını çok hafife alıyorsunuz diyerek eleştirilince, aday listenin baş temsilciliğine hazırlanan arkadaş: "Bakınız bir arkadaş dışında hepinize söyledim. Sadece bir arkadaşa ulaşamadım. Ona da şimdi burada söylüyorum. Bizim listeye girer misin?" diye soruyor.

Altı arkadaştan dört aday net. İkisi ise değişebilir. Tartışma artık ilk aday olmak isteyen arkadaştan çıkıp, bilinçli ve politik işçilerin tartışmasına döndü. Belli aralıklarla toplanan işçilerin tartışması sonucu kısa süre içinde liste sayısı ikiye çıktı. Bu kez de politik işçiler bu listelerin birleştirilmesi için çaba göstermeye başladılar. Bu tartışma sürecinde toplu iş sözleşmesi %10 zamla imzalandı.

İşçiler arasında ciddi bir rahatsızlık oluştu. Tartışmaya katılan işçiler tek liste istediler. Çünkü işveren ile sendika bürokratlarının geçmişte yaptıkları herkesin kafasındaydı. Tartışma iki listenin birleştirilmesiyle bitti. Aday liste bilinçli politik işçilerin egemenliğine dönüştü.

Ertesi gün gelen haber, makine ikmalde çalışan arkadaşın adaylıktan çekildiğiydi. Gerekçesi ise işverenin onu gece vardiyasına sürgün etmesiydi. İşçi de "ben gece vardiyasına gitmiyorum, temsilcilikten çekiliyorum" demiş.

Böyle bir olumsuzluk düşünüldüğünden yedek aday belirlenmişti. Bir sonraki gün de yedek adayın ve başkanlık dairesindeki adayın, adaylıktan çekildikleri haberi geldi. Tüm planlar alt üst oldu. Yeni bir tartışma başladı. Tartışmaya katılan işçiler, adaylıktan çekilen işçileri eleştirdiler. Altı saat içinde fikir değişir mi? Sanki bilmiyorlar mıydı, işverenin baskısını, sendika bürokratlarının koltuklarını korumak için yapacaklarını?

Bizzat sendika şube başkanı ile baş temsilci, işverene ricada bulunarak aday olan işçilerin gece vardiyasına sürgün edilmelerini istemişler. İşverenin canına minnet, hiç geri çevrilir mi?

Doğrusu, adayların dik durup işverenin tüm baskılarını boşa çıkarmasıydı. Bundan öncekiler böyle yapmıştı. İşçilerin gereksiz korkularını yenmişti. Muazzam güvenilir deney bırakmıştı. Bu seçim arifesinde bilinçli politik işçiler, adaylıktan çekilerek işçiler arasında ciddi güvensizlik ve moralsizlik oluşturdu.

Temsilcilik listesini başından beri oluşturmaya uğraşan işçi, yoluna devam edeceğini söyledi. Başa dönüldü, sıradan işçilerin listesi yeniden devreye girdi. Bilinçli ve politik işçiler sadece uzaktan izledi. Çünkü listeden çekilen, baskıya boyun eğen kendileriydi. Dik duran taraf ise tabir yerindeyse güya apolitik işçilerdi.

Bu tartışmalar, liste hazırlığı yapan işçilere sadece zaman kaybettirdi. Tartışmalardan dolayı işyerinde çalışma yapılmadan sandık başına gidildi. İşçiler oy kullanmaya gelirken liste var mı yok mu tartışması bile yaşandı.

Tüm olan bitenlerden sonra sandığın etrafında çok demokratik bir hava vardı. Şube başkanı, sendika arabası ile hiçbir zaman sendikal faaliyet içinde olmayan, işverenin bilgisi dışında tuvalete gitmeyen bankamatiklere oy kullandırıyordu. Bu işçiler her zaman işçilerin çıkarlarını koruyan ve gelişmesine emek veren işçilere ve devrimcilere karşı kullanılan, ağırlıklı olarak üretim içinde olmayan işçilerdi. Sonuç belliydi. İşveren listesi

kazandı. İşveren tarafı ile sendika bürokratları mutluydu.

Muhalif liste azımsanmayacak kadar oy aldı. Bilinçli işçiler ise kötü sınav verdiler. Umarız ki iyi dersler çıkaracaklar.

İşçiler şimdi en çok onları konuşuyor ve tartışıyor. Döneklik yaptılar deniyor ki biraz öyle. Bilinçli ve politik işçilerin bu tutumları işverene ve sendika bürokratlarına güç verdi.

Bilinçli ve politik işçilerin görüşlerine gelince. 5-6 farklı görüşe sahip çevrelerden oluşan işyeri çalışmasında, Halk Cephesi sendika bürokratları ile işveren cephesinin ortak kalesinden bireysel rahatsızlıklarını belirtenler olsa da işveren çemberini hiç kırmadılar.

Yurtseverler işyerlerinde kendi içinde birlikte hareket etmediler.

Troçkistler ise iki farklı grubun anlayışı içinde farklılaştı. Dönem dönem birlikte hareket etmelerine rağmen temsilcilik sürecinde aday olup çekilen taraf için hiç de iyi olmadı.

İşçi arkadaşlar, geçmişte sendika örgütlenmesinde güzel örnek olmuşlardı. İşverenin tüm baskılarını yerle bir etmişlerdi. Fikir dağınıklığı sendikal rekabette kendini gösterdi.

İşverenin keyfi uygulamaları da devam ediyor. Son bir yıl içinde, fen işleri, veteriner, yemekhane bölümleri taşeronlaştı. Çöp araçları başka taşeronda. Artık başkanlık dairesinin taşeronlaşacağı söylentisi var. Basit bir temsilcilik seçiminde işveren bu kadar sendika bürokratına yardım yapıyorsa elbette bir karşılığı var. Sendika da işvereninin çıkarlarını geliştiren çalışmalara göz yumuyor.

Yaşanılan tüm olumsuzluklara rağmen işçi sınıfının çıkarlarını koruyacak gücü var. Yeter ki siyasi gruplar, hiçbir art niyet taşımadan işçilerin mücadelesine emek versin. Eğer işvereni rahatsız edecek mücadele yöntemleri tartışılmazsa yarın geç olabilir. Sendika bürokratları, temsilcilik seçimine verdikleri gayretin sadece yüzde birini, işçilerin haklarının korunmasına ve bilinçlenmesine, örgütlenmesine emek etseler daha anlamlı olur. (Bir işçi, 06.05.2012)

Gıda

Sendika patron ele ele güzel günlere

İki buçuk aydır, 12 saatlik iki vardiya halinde çalışan üretim bölümleri, nihayet 8 saatlik vardiyaya döndü. Ancak bir haftalık dinlenmeden sonra yine eskiye dönülecek.

Bu iki ay içinde 15 işçi işten çıktı. Bu nedenle artan iş yükü daha da yoruyor. Fakat ücretler düşük olduğu için birçok işçi fazla mesaiye kalmak istiyor.

Her yıl olduğu gibi yine sözleşmeli işçi alındı ama bir çoğu ağır iş koşulları nedeniyle durmayıp işi bıraktı. Bu ay alınan 50 işçi de iş yoğunluğunu azaltmaya yetmeyecek. Buna rağmen sendikacılar “zaten fabrika taşınacak, neden fazla işçi alınsın ki” diyerek patronu haklı çıkarmaya uğraşıyorlar. Bir de 12 saatlik çalışmayı, işçinin para kazanması için kendilerinin yaptırdığını söylüyorlar. Bunu söylediklerinde; “ücretlerin düşük olduğunu kabul etmiş oluyorsunuz” dendiğinde hemen uzaklaşıyorlar.

Sendikanın işyeri baş temsilcisi kendisine 80 bin liralık jeep aldı. Temsilci olmadan önce işçiler onun hakkında “evi var, arabası var, ücreti iyi, bizi savunur çünkü atılma derdi yok” diyorlardı. Şimdi aynı işçiler “araba alır tabi bizi pazarlıyor” diye tepki gösteriyorlar. İşçiler yanlış düşündüklerini fark ediyorlar.

İşçinin çıkarı, iyi bir koruyucuda değil birlik olmasında ve birlikte patrona gücünü göstermesindedir. (Bir işçi)

Bu gidişin bir sonu var!

Hükümet işçi, emekçi düşmanı olunca patron canımızı almak ister. İşyerinde iki senedir, senelik iznini kullanmayan arkadaşlar var. İşi olan, iznini kullanmak için müdüre söylüyor, aldığı cevap “adam yok izin veremeyiz” oluyor.

Sonunda bu cevaptan bıkan arkadaşlar şefe durumu şikayet ettiler. Şef hepimizi topladı; “izin herkesin hakkı, herkes iznini kullanacak” dedi. Herkese ne zaman izne çıkmak istediğini sordu, bir liste hazırladı ve müdüre götürdü.

Listeyi gören müdür de bizi topladı; “hepiniz istediğinizi yazmışsınız, burası sizin isteğinize göre çalışmaz, o zaman burayı kapatalım” dedi. Bu sefer şef bağırarak, işyerinin bu kadar yetersiz sayıdaki işçi ile nasıl yürüdüğünü, işçinin ne kadar ağır şartlarda çalıştığını ve buna rağmen işçi alınmadığını söyledi. Bu gerçekleri duyan müdürün hemen suratı asıldı. İlan verdiklerini ama işçi gelmediğini söyledi.

Bu yalanlar ne zamana kadar sürecek, 700 lira ücrete 12 saat kim çalışır? Patronların bu kadar baskıcı olmasının nedeni düzenin işçi düşmanı olmasıdır. Biz işçiler birlik olursak patronlara geri adım attırabiliriz. (Bir işçi, 02.06.12)

CHP çözüm değil, kendi çözümlerinin pazarlanmasını öneriyor

CHP yönetiminin, Kürt sorunu için bir süredir önerdiği çözüm yöntemini, başbakan ve AKP yönetimine öneri olarak iletmesi, siyasilerin de desteğiyle yeni bir "umut rüzgarı" yaratılmasına aday görünüyor.

Bunda, daha geçtiğimiz yıl "Kürt sorunu bitmiştir" diyen başbakanın, kendini yalanlamış olsa da, Kürt sorununda her türlü katkıya açık olduklarını belirterek CHP'ye karşı gösterdiği olumlu tepkinin de etkisi büyük.

AKP diğer siyasi görüşleri, özellikle milliyetçileri ve Kemalistleri ikna etmeden, sadece din, bireysel haklar ve parayla satın alma temelinde sorunu çözeceğini iddia etmiş sonuçta bu yolda, partisinin çapında ve düzenin sınırları içinde gidilebileceği yere varıp dayanmıştı.

O sürecin en önemli muhalifi iki partiden biri olan CHP bugün pozisyon değiştirmiş görünüyor. Ancak o dönem daha uzlaşmacı konumda olan MHP ise şimdilik tam uzlaşmaz konum aldı.

CHP'nin önerisi iki ayaktan oluşuyor. Meclisteki tüm partilerden oluşturulacak bir komisyon; bu komisyon siyasi partilerin atılacak adımlarda uzlaşmasını sağlayacak. İkinci ayak ise partilerin önerdiği kişilerden meclis dışında oluşturulacak "akil adamlar" denen tanınmış kişilerden oluşacak komisyon; bu komisyon toplumu ikna etmeyi sağlayacak.

Kürt sorunu için kendilerinden önceki siyasetçileri suçlayıp çözüm yeri meclis diyerek aslında kendilerini gösteren düzen partileri için bu öneri çok da şaşırtıcı değil. Elbette onların aklında Kürt halkına danışmak, onların taleplerini karşılamak gibi bir şey yok. Kendi aramızda tartışalım, pazarlık yapalım güvendiğimiz laf ebeleri de toplumu bizim kararlarımız doğrultusunda ikna etsin demeye getiriliyor.

Böyle bir önerinin, burjuvaziye iyi hizmet verebileceğini göstermek isteyen CHP tarafından verilmesi de anlaşılır. AKP'nın tıkandığı görünen bir sorunda, en azından bazı kesimlerde, çözüm olsun olmasın, bir şeyler yapıyor görüntüsü verebilir.

Elbette CHP'nin paketi, taşeron işçilerin sorunları gibi, bir zamanlar dillerinden düşürmedikleri yolsuzluk dosyaları gibi zaman içinde gündemden düşebilir. Onlar da AKP'nin yaptığı gibi "biz çabaladık ama diğerleri izin vermedi" diyebilirler. Böyle bir şey onlar için fazla önemli değil çünkü siyasetlerinin merkezinde Kürt halkının acıları değil Türk devletinin musluklarından yararlananların çıkarları var. Soruna, Kürt halkı için değil, sorunun çözümünde artık daha büyük çıkar ve kazanç gören burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda ilgi gösteriyorlar. Sermayeye; "AKP sizin isteğinizi yerine getirmedi, bakın ben daha iyi yapacağım" demek istiyorlar.

Böyle bir siyaset, iktidar olmak isteyen ve yeni çıkar ilişkilerine uyum sağlayamadan bunu yapamayacağını anlayan CHP için anlaşılır. Tıpkı MHP'nin tutumunda olduğu gibi.

AKP ve CHP'nin olduğu yerde yani dinci ve Türk milliyetçisi görünen iki temel partinin olduğu yerde MHP neredeyse sadece Kürt düşmanlığıyla var olabiliyor. Bu nedenle artık daha uzlaşmaz bir konum alıyor. Çünkü Kürt sorunu çözülürse MHP'nin tabanı bu iki parti arasında eriyebilir.

Uzlaşıya açık tavır alan BDP ve AKP'nin ve diğer tüm partilerin amacı ve yapacakları ne olursa olsun, varabilecekleri en ileri yer, Kürt kitlelerinin, Türkiye'de yaşayan diğer kitleler düzeyine yükseltilmesi olacak. Ancak o zaman da, yoksullar yine yoksul, zenginler yine zengin kalacak, kadınlar aynı sorunları yaşayacak. Bu nedenle Kürt ve Türk emekçi kitleleri için gerçek çözüm, politikacıların pazarlıklarında değil emekçi kitlelerin doğrudan kendi çıkarları temelinde verecekleri mücadeledúltimo. (06.06.2012)

Yunanistan

Hükümet olsa da, olmasa da, bankalar yağmaya devam ediyor

Avrupa Birliği ve IMF, Yunanistan'daki 6 Mayıs seçimlerinden sonra baş gösteren siyasi krizin ardından, ülkeye dayattıkları kemer sıkma politikalarını uygulama yükümlülüğünü üstlenen bir hükümet kurulduğu taktirde, ilk yardım planı kapsamında vaat ettikleri 130 milyar avroyu vereceklerini belirttiler.

Hükümeti kurmak için yapılan bütün girişimler başarısız olduğu ve nüfusun çoğunluğu bu kemer sıkma politikalarını reddettiği için bu yardımın verilmesi konusunda öngörülen koşullar henüz bir araya gelmekten çok uzak. Buna rağmen, Yunanistan'ın alacaklıları, para musluklarını biraz daha açmayı kabul ettiler. Avro bölgesi içinde yer alan ve mali zorluk içinde olan ülkelere yardım etmek üzere kurulan Avrupa Mali İstikrar Fonu, 10 Mayıs'ta, hükümet kurulmuş olsun veya olmasın, Yunanistan'a verilmesi vaat edilen 5.5 milyar avrodan 4.2 milyar avroyu vereceğini açıkladı.

Aslında bu açıklama, Yunan devletinin veya halkının yardımına koşmak için değil. Fransız Basın Ajansı'nın "üç A'sı bulunan bir devletin hükümet kaynaklarından" yaptığı alıntı gerçek amacı ortaya koyuyor. Bu alıntıda şunlar söyleniyor: "Bu parayı vermemekle, kendi ayağımıza kurşun sıktığımızın bilincine varmalıyız çünkü bu paradan alacaklılar yararlanıyor, bizim hepimiz yararlanıyoruz."

Bazı konuların açık ve net olması için fonların dondurulmasının kaldırılacağını belirten Avrupa Mali İstikrar Fonu'nun bildirisi, verilecek 4.2 milyar avronun "özellikle Yunanistan'ın borçlarını ödemeye ayrılan özel bir hesaba yatırılacağını" belirtiyor. Yani para, borç verilen milyarlarca avrodan alınan faizlerin ödenmesine gidecek, ardından daha önceden olduğu gibi borcun bir kısmının silinmesi konusundaki tartışmalar sürecek.

Seçimlerin ardından Cumhurbaşkanı, hükümeti kurması için seçimlerden en çok oy alan dört partinin liderini de görevlendirmiş ancak dört lider de defalarca bir araya gelmelerine rağmen hükümeti kuramamıştı.

Her şeyleri eksik olan, giderek daha da çok işsizliğe ve sefalete gömülen hem Yunan devleti, hem de Yunanlılar, bu paraların rengini bile göremeyecekler. Bu milyarlar, yeni verilecek borçlar, Yunan devletinin borçlarını biraz daha şişirecek, borçla yaşayan ve bunlar üzerinde spekülasyon yapan bankaları ve mali örgütlenmeleri besleyecek. Yunan devleti, 14 Mayıs Pazartesi günü, ödeme günü gelen 450 milyon avroluk taksiti peşin olarak ödedi.

Avrupa Mali İstikrar Fonu tarafından ödünç olarak verilecek olan para ayrıca Avrupa Merkez Bankası'nın verdiği vadesi gelen 3.3 milyar avroyu ödemeye de hizmet edecek. Yani bu paralar, bankacıların ve spekülasyoncuların daha fazla kâr etmeleri için, Avrupa Mali İstikrar Fonu'nun kasasından çıkıp Avrupa Merkez Bankası'nın kasasına girecek. Paranın rengini bile göremeyecek olan Yunanistan'dan sadece transit geçecek.

İşte devletlerin borçları, bankacıların, ekonominin bütün kaynaklarına böylesine el koymaları, bu skandal yaratacak derecedeki yağmayı arttırıyor. Yunan kitleleri haklı olarak bunu reddediyor. LO (18.06.2012)

Yunanistan

6 Mayıs seçiminden sonra emekçilerin hedefi neler olmalı?

Yunanistan'da, 6 Mayıs'taki seçimden sonra, hükümeti kurmak için yapılan görüşmeler başarısız oldu. Buna rağmen, en azından piyasalara güven verebilecek "kişilerden" oluşan bir çeşit "teknik" kurmay heyetinin oluşturulması için ülke içinden olduğu kadar dışından gelen baskılar da eksik değildi. Sonuç olarak seçim yeniden yapılacak. Radikal Sol Koalisyon Syriza, bu seçimde çoğunluğu elde etmeyi, en azından oylarını arttırmayı ümit ediyor.

Bu koalisyonun en büyük partisi Synaspismos, siyaset sahnesine yeni çıkan bir parti değil. Bu parti, KKE'nin (Yunanistan Komünist Partisi) ard arda iki kez bölünmesinden sonra oluşan gruplaşmalardan doğdu. 1968 yılında gerçekleşen ilk bölünmede KKes (KKE-İç Komünist Partisi), 1989'da da başka bir parti ortaya çıktı.

Avrupa'daki komünist partilerin en Stalinistlerinden biri olan KKE, böylece her zaman yaptığı gibi, varlığını sürdürmek için seçim anlaşmaları veya koalisyon hükümetleri arayışı içinde olan eurokomünist (1970'li yıllarda, İspanyol Komünist Partisi Genel Sekreteri Santiago Carrillo'nun tezleri etrafında, Batı Avrupa komünist partilerinin; Fransız Komünist Partisi lideri Georges Marchais, İtalyan Komünist Partisi lideri Enrico Berlinguer ve İspanyol Komünist Partisi lideri Santiago Carrillo tarafından oluşturulan ve komünizmi, Batı Avrupa ülkelerinin ekonomik, sosyal ve politik koşullarına uyarlamaya çalışan akım) eğilimlerden kurtuluyordu.

Syriza'nın geri kalan kısmı da, maocu, troçkist ve çevreci olmak üzere çeşitli eğilimleri benimseyen küçük gruplardan oluşuyor. Syriza'yı sol sapma olmakla suçlayarak terk eden bir gurup eski militan, Radikal Sol'u (Dimar) kurdu. Dimar, 6 Mayıs'ta oyların %6'sını alarak 19 milletvekili çıkardı.

Radikal Sol Koalisyon Syriza ve lideri Alexis Tsipras'ın tarzı, parlamenter manzara içinde kuşkusuz radikal görünüyor. Tsipras, iki büyük geleneksel parti Pasok ve Yeni Demokrasi'nin liderlerine, Avrupalı yetkililere kemer sıkma planlarını iptal etmelerini talep etmek için birer mektup yazmalarını tavsiye etmekten mutluluk duydu. Tsipras siyasi çizgisi üzerine soru sorulduğunda, Fransız Komünist Partisinin sekreterinin başkanlığını yaptığı Avrupa Solu'nun başkan yardımcısı olduğunu ve kendisini Mélenchon'un fikirlerine yakın hissettiğini hatırlatıyor. KKE'ye el uzatmasına rağmen, kendi ülkesinde, "kuşkusuz ileride ülkenin en önemli bir siyasi güce dönüşecek olan" bir sol cephenin yaratılamamasından dolayı da üzüntü duyduğunu belirtiyor.

Evet ama sonra? Syriza'nın daha da büyük başarısı kuşkusuz, Yunan kitlelerinin büyük bir bölümünün krizden ve birbirini izleyen kemer sıkma politikalarından bıkmış ve kapitalist sisteme karşı bütün güvenini yitirmiş olmasına bağlı olacak. Ancak bu durumdan nasıl kurtulmalı?

Bir hükümet kurması istenen Tsipras, borçların ertelenmesi ve kemer sıkma politikalarının iptal edilmesi konusundaki taleplerini yeniden gündeme getirdi. Tsipras, "avro bölgesinin ve avronun yeniden oluşturulmasını (özellikle de politik anlamda yeni değerler etrafında), büyümeyi mali açıdan desteklemek üzere bonkör bir Avrupa bütçesi, borçların Avrupa düzeyinde geri ödenmesi ve Yunanistan'daki gerilemeyi önlemek üzere bir yeniden atılım politikası" istiyor. Ayrıca, diğer önerilerin yanında, armatörlerden istisna olarak bir ödeme ve bankaların da devlet tarafından denetlenmesi öneriyor.

Bunun gibi birçok öneri detaylarıyla tartışılabilir. Ancak en büyük sorun, Syriza'nın liderlerinin kaygılarının da bu olduğunu varsayarak, tüm bunların ve her şeyden önce de emekçi kitlelerin yaşamsal önem taşıyan taleplerinin nasıl dayatılacağı.

Eğer seçim yenilenir ve bir hükümet kurulursa, bu hükümet "Radikal Sol tarafından" yönetilse de, seçim, kendi başına hiçbir şey değiştirmeyecek ve getirmeyecek. Emekçiler, hem Yunanistan'da hem de Fransa'da, krizin bütün maliyetini onlara ödetmeye çalışan burjuvaziye yaşamsal taleplerini dayatmak için, sınıf hedefleri doğrultusunda harekete geçmeli.
LO (18.05.2012)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

François Hollande'ın seçilmesinin ardından…

Hollande, Sarkozy'nin %48,32 oy aldığı seçimi, oyların %51,68'ini alarak kazandı. İki aday arasındaki fark bir milyondan fazla ve bu miktar kamuoyu yoklamalarından biraz farklı.

Önceki başkanlık seçiminde sandığa gitmeyen %18'lik oyu göz önüne alarak değerlendirmek gerekirse, %5,8'lik çekimser oyların ve tepki oylarının, 1969'daki başkanlık seçimindeki orana yaklaştığı görülür. 1969'da ikinci tur "bir birlerinden farkı yok" denen Poher ve Pompidou arasında geçmişti.

Sağ ve aşırı sağ oyların ağırlığının çok önemli olduğu Fransa'da, Hollande, Sarkozy karşıtlığından yararlanmayı başardı. Sarkozy karşıtı oyların önemli bir kısmı soldan gelse de bir kısmı da merkezden ve aşırı sağdan geldi. Sosyalist Parti seçmenlerinin bir kısmı, Mitterand'ın iktidara gelişini ve 1981'deki zaferi kutlamak için Bastille meydanına gitti. Ancak bu kitlenin tersine, işyerlerinde Sarkozy'den kurtulmanın memnuniyeti, yerini kesinlikle bir heyecana, coşkuya bırakmadı. İşçi sınıfı, Hollande'dan, birkaç sembolik jestten başka bir şey beklemiyor.

Hollande, sembolik birkaç jest gerçekleştirebilir. Çünkü milletvekili seçimlerine kadar Sosyalist Partisi ve Hollande, meclisin çoğunluğunu elde ederek zaferini tamamlamak amacıyla seçim kampanyasına devam edecek.

Hollande, şüphesiz, üç ay boyunca benzin fiyatlarını donduracak, "asgari ücret için küçük kırıntılar" verecek, eğitim ödeneğini biraz arttıracak ve ehliyet ücretini biraz indirecek. Hiçbir şey yapmamaktan iyidir ama boşuna!

Hollande'ın seçmenlerinin, ona "fazla bir süre tanıyıp tanımayacağı" gibi temelsiz bir görüşe destek vermek faydasız.

Hollande'dan patronların saldırılarını durdurmasını beklemek boşuna

Patronların ve mali çevrelerin emekçilere karşı saldırılarının durdurulmasını beklemek boşuna. Daha önce işten çıkarma planlarını özetleyen Le Parisien (günlük bir Fransız gazetesi) Danone, Nestle, Coca-Cola başta olmak üzere, gıda sanayisinde, 20-30 bin kadar işin tehdit altında olduğunu, Carrefour'un 3-4 bin işçi çıkaracağını, Peugeot Citroen'in, Aulnay-sous-Bois'daki fabrikasını kapatacağını ve nükleer enerji sektöründe faaliyet gösteren Areva grubunun, önümüzdeki 2-3 yıl içerisinde, binlerce istihdam olanağını kaldıracağını ve Air France'ın, faaliyetlerini azaltmayı öngördüğünü hatırlatıyor.

Bu sadece buz dağının görünen kısmı! Bu sadece ekonomik krizin "normal" işleyişi. Mali krizin yeniden ortaya çıkması, bu durumu daha da kötüye götürebilir.

Eğer Hollande'ın ekibi, seçimin ardından bir borsa krizi gelmediği için sevinçli. Ancak sevinmek için çok aceleci olmamak gerek.

Hollande'ın jestleri, ve "iyilik"leri tek bir gün de olabilir. Hollande, mali çevreleri korkutmuyor ancak avro çevresinde herhangi bir şey üzerinden herhangi bir zamanda spekülasyon başlayabilir. Avro bölgesinde sadece tek bir para birimi ve on yedi kamu borcu var. Şu anda olduğu gibi, mali sistem, spekülasyon yoluyla kâr etmenin yolunu bulduğundan bu yana spekülasyon rüzgarı aralıksız devam etti.

"Spekülasyon dalgasından" bahseden yorumcular ve mali çevreler, Yunanistan'ın içinde bulunduğu ekonomik krize bir de siyasi krizin eklenmesinden kaygılılar. Çünkü Yunanistan'ın durumu, Portekiz'in, İspanya'nın, İtalya'nın ve Fransa'nın kamu borçları üzerinde spekülasyon başlatabilir.

Başka bir deyişle, Sosyalist Parti'nin iktidardaki ilk aylarının tarihi, genel seçimde ve daha öncesinde yapılan pazarlıktaki ittifaklarla değil, ekonomik krizin yeniden ortaya çıkmasıyla yazılacak.

Gerçekte yetkisi olmayan bir meclis için "oyum başa gitmesin"in anlamı nedir?

Cumhurbaşkanlığı seçimi daha yeni sonuçlandı ve devletin üst kadroları, genel seçimler için çalışmalarına hız verdi. Öte

yandan UMP (Sarkozy'nin merkez sağ partisi) tarafında, Sarkozy'nin yerine geçmek isteyen Fillon, Copé, Bertrand gibi siyasetçiler, kendilerini çoktan seçim kampanyasında buldular. Bu siyasetçilerin genel olarak söyledikleri şöyle: "Sosyalist Parti'nin, iktidarın tümünü eline almasına engel olmak lazım." Bu söylenenin bir anlamı yok ve iktidarı uzun süredir elinde bulunduran siyasetçilerin bir bölümü için bu bir küstahlığı ifade ediyor.

Sosyalist Parti'ye gelince, onun hedefi, Hollande'ı, çoğunluğun oylarını alarak seçtirmek, koalisyon ihtimalini yok etmek.

Sarkozy'nin gidişi ile birlikte ortaya çıkan koalisyon ihtimali, birkaç hafta için liderlerin boy ölçüşmesine dönüşerek, seçim kampanyasının gerekliliği belki de aralarında uyumlu bir hava yaratabilir. Ve hala orta bir yönetimin çıkma ihtimali var. UMP'nin Copé, Fillon, Juppé, Bertrand gibi ileri gelenleri, yönetimde görev alabilmek için şimdilik rekabetlerini gizliyorlar.

UMP, %17,9 oy alan Marine Le Pen'in, (aşırı sağ partinin lideri) yani Ulusal Cephe'nin baskısına maruz kaldı. Bu nedenle Marine Le Pen, 350'den fazla seçim bölgesinde etkili olabileceğini biliyor.

UMP'nin yöneticileri, Ulusal Cephe ile anlaşma yapmayacaklarına dair tanrılarına ant içmeye devam ediyorlar.

Ancak UMP gibi kural tanımayan bir parti, UMP ile kalmak isteyen tüm milletvekillerine, Ulusal Cephe ile anlaşılmaması için nasıl baskı yapacak? Günlük bir Fransız gazete olan Figaro, bir nevi olayın üstünü örten bir başlık attı: "UMP, Ulusal Cephe ile olan ilişkileri sorguluyor." Görünüşe göre, kendine "halkçı" diyen milletvekilleri, UMP'nin aşırı sağa doğru sarkan yönlerini daha fazla sorgulamıyor. Tıpkı bu milletvekillerin arasından birinin "ideolojik engellemenin" karşısında "faydacılığı" göklere çıkarması gibi. Şu bir gerçek ki bu milletvekilleri, hatta aralarında biraz araştırma yapanlar bile, Sarkozy'nin saltanatı ile geçen son dönemde, UMP ile Ulusal Cephe'nin boş sözleri arasındaki farkı görmüyorlar.

Sosyalist Partililer ise şüphesiz, tüm dikkatlerini bakanlık koltukları üzerine toplamış ve bu koltuklar üzerine hesap yapıyorlar ve tüm çabalarını bu yönde.

Bakanlık koltukları için yarış daha Holllande seçilmeden önce başlamıştı. Bunun için, çevrecilerden Sol Cephe'ye kadar aynı partiden olanlar, büyük bir hırsla bakanlık için rekabet halindeler. Çevreciler, bu gülünç süreçte apaçık bir şekilde kendilerini gösterdiler ve şimdilik hiç kimsenin onlara bir şey teklif etmemesine rağmen, bakanlık koltuklarını kabul etme kararı için gösterişli ve acil bir toplantı yaptılar.

Sol Cephe de aynı durumda. Hollande, iki tur arasında, gözünü merkez sağ oylarına dikseydi Mélenchon'ın desteğinden olabilirdi. Ancak şimdi cumhurbaşkanı seçildiği için yönünü merkez sağa çevirme riskini alabilir.

Hollande'ın emekçiler arasında öfkeyi tetikleyen kemer sıkma tedbirleri konusunda sola ihtiyacı olacak. Bunun için 1981'i hatırlamak lazım. Mitterand, Fransız Komünist Partisi ile olan ilişkilerini ne sözleşmeyle ne de meclisteki herhangi bir pazarlıkla geliştirmeden, bir mecburiyeti olmadığı halde Komünist Partili bakanlar atamıştı!

Elbette günümüzdeki Komünist Parti, o dönemki Komünist Parti'nin gölgesi bile değil. Bununla birlikte, Komünist Parti çevreleri, CGT (Fransa'da en çok üyeye sahip sendika konfederasyonu) üzerinde az da olsa kalan itibarlarını korumaya devam ediyorlar. Komünist Parti'nin bu itibar alanı, emekçiler ile karşı karşıya kaldığında, Hollande için kullanışlı bir alan haline gelebilir.

Hollande'ın seçilmesi, kitlelerin sola kaydığı anlamına gelmese bile, Sosyalist Parti'nin genel seçimdeki zaferi takip ederse siyasi gidişatı yerinden oynatabilir.

UMP'nin bulunduğu haliyle veya farklı eğilimler ortaya çıksa bile sağın, yeni bir sosyalist iktidarına karşı, daha da hırçınlaşacağı kesin. Aşırı sağ da aynı şekilde saldırgan olacak.

Aşırı sağ meclise girme emellerini başarabileceğini ve sonrasında UMP'nin olası bir parçalanışının onu güçlendirip güçlendirmeyeceğini ileride göreceyiz.

Ancak gerçek olan, basit bir biçimde, kemer sıkma siyasetinin sorumluları, mali çevreler, Sosyalist Parti'yi kemer sıkmaya zorlayarak tüm suçu ona yükleyip muhalefetteki sağı tümüyle güçlendirecek.

Emekçilere zarar veren bu dönüşüm, küçük meclis oyunlarıyla yok edilemez. Bu dönüşümü sadece işçi sınıfının siyasete müdahalesi yok edebilir. LO (11.05.2012)

Güncel... Güncel... Güncel...

15-16 Haziran'a selam!

1960'ların sonu 1970'lerin başında sayıca kalabalıklaşan işçilerin ekonomik ve sosyal talepleri, DİSK'te örgütlü işçilerin mücadeleciliğiyle bütünleşince, fabrikadan fabrikaya örgütlenme imkanı ve zemini gelişti. İşçiler arasında mücadeleye güven arttı. Aynı zamanda DİSK'in üye sayısı da arttı.

Dönemin büyük sermayesi, bu durumdan ciddi olarak rahatsızdı. Demirel'in başında bulunduğu Adalet Partisi hükümetine, bu gidişatı durdurması yönünde baskı yapıyordu.

Sonunda Demirel hükümeti harekete geçti. Türk-İş başkanı ve milletvekili olan CHP'lilerin de aralarında yer aldığı bir komisyon, DİSK'in kapatılmasına yol açacak bir yasa hazırladı ve meclise sundu. Bu yasa mecliste görüşülürken, işçiler, sendikacıları beklemeden harekete geçtiler.

Alibeyköy Demir Döküm fabrikasından başlayarak kazan fabrikasına, oradan Haliç çevresinde bulunan irili ufaklı fabrikalardan atölyelere, bir birlerini itekleyerek yürüş halini aldılar. Haliç köprüsüne vardıklarında on binler olmuşlardı.

Artık hedef DİSK'in kapatılmasını aşmış işçiler, sömürü düzeninden rahatsızlıklarını ifade ediyorlardı. Bir çok yerde yürüyüşe Türk-İş üyesi ya da herhangi bir sendikaya üye olmayan işçiler de katıldı.

İşçilerin buluşmasını engellemek için her yer asker barikatları ile dolduruldu, vapur seferleri iptal edildi, Galata köprüsü ortadan açılarak işçilerin geçişi engellenmeye çalışıldı.

İşçilerin hedefinde yasanın görüşüldüğü Ankara vardı. Yürüyüş kolu Gebze'ye vardığında, artık yüz binlerce işçi ve onları destekleyenler haykırıyordu. Yol üstündeki kentlerdeki işçiler de yönüyle katılmak için hazırlık yapıyordu. Ne polis ne de harekete geçirilen ordu, sel gibi akan işçileri durduramadı.

Sermayenin planları alt üst oldu. Hemen DİSK yönetiminden yardım istediler. Tek çare dönemin DİSK başkanı Kemal Türkler'in yürüyüşe müdahale etmesiydi.

Nitekim o da yardımı esirgemedi. Hükümetin hazırladığı ses düzeniyle radyodan yayınlanan ünlü “Gebze konuşmasını” yaptı. “Askere taş atan işçi, vatan düşmanıdır” dedi. Amacımıza ulaştık deyip, işçinin geriye dönmesini isteyerek, işçilerin umutlarını kırdı. Oysa amacına ulaşan sadece kendisiydi. O zaman koltuğunu koruyan Türkler, daha sonra öldürülecekti. Nitekim yasa meclisten geçmesine rağmen hiçbir zaman uygulanamadı, birkaç yıl sonra da iptal edildi.

Sendika bürokratları, en önemli anda patronlara ve onların düzenlerine hizmet edip bu muazzam iki günlük işçi dayanışma ve mücadele yürüyüşünü sonlandırmayı başardılar. Ancak işçi sınıfının hafızasında; mücadele edince, birlikte davranınca, her zorluğun aşılacağı bir kez daha kanıtlanmış oldu. Türkiye işçi sınıfının mücadeleye bakışında derin izler bıraktılar, 15-16 Haziran'da işçiler.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.